

SANDRO SETTIMJ

POKIAĽ IDE
O MŇA,
SOM STÁLE
ZAMILOVANÝ

**POKIAĽ IDE
O MŇA,
SOM STÁLE
ZAMILOVANÝ**

SANDRO SETTIMJ

**POKIAL' IDE
O MŇA,
SOM STÁLE
ZAMILOVANÝ**

**Fortuna
Libri**

Original title: Sandro Settimj:
PER QUANTO MI RIGUARDA SONO SEMPRE INNAMORATO
Copyright © Sandro Settimj, 2014
Per quanto mi riguarda sono sempre innamorato, Mondadori, 2014
Published by arrangement with Walkabout Literary Agency
Cover design © Francesca Kristal Spinelli, 2015
Cover pictures © Dung Tran Thi, Svetap/Dreamstime.com

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2015
Translation © Jaroslava Hribiková, 2015

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Slivková
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať
do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom,
či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou,
alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-8142-484-7

„Pane, aké by bolo ľudstvo bez ženy?“

„Biedne, pane, príšerne biedne.“

MARK TWAIN

ON: „MÔŽEME ZAČAŤ.“

Ja: „Neviem v tom chodiť. Čo mám robiť?“

ON: „Povedzte niečo, ak chcete. Odteraz začína plynúť vašich štyridsaťpäť minút.“

Ja: „Dobre.“

ON: „Alebo sa môžete rozhodnúť, že budete mlčať.“

Ja: „Odteraz presne štyridsaťpäť minút?“

ON: „Závisí to od vás. Som vám k dispozícii.“

Ja: „Čím mám začať?“

ON: „Čím len chcete. Prečo ste prišli?“

Ja: „Necítim sa dobre.“

ON: „Kde?“

Ja: „Tak celkovo, v živote.“

ON: „Mohli by ste to špecifikovať?“

Ja: „Napríklad so ženami.“

ON: „S mužmi je to lepšie?“

Ja: „Áno... alebo skôr nie, aspoň nie v takom zmysle.“

ON: „Áno či nie?“

Ja: „Áno, je to lepšie. Nie, nie v takom zmysle.“

ON: „V akom zmysle? Porozprávajme sa o tom.“

Ja: „Pán doktor, verte mi, toto je slepá ulica.“

ON: „Hovoriť o mužoch vás obťažuje?“

Ja: „Povedal by som, že na to nie som pripravený. Chcel som rozprávať o ženách.“

On: „Tak do toho. Som vám k dispozícii.“

Ja: „Celých štyridsaťpäť minút.“

On: „Už len štyridsať a rýchlo ubúdajú.“

Ja: „Pán doktor, problém je v tom, že sa mi páčia ženy.“

On: „V poriadku.“

Ja: „Vždy sa mi veľmi páčili. Už odmala.“

On: „To je dobre.“

Ja: „Na základnej škole som si svoje spolužiačky predstavoval nahé.“

On: „Potom ste ich aj videli?“

Ja: „Áno, hoci medzitým už stihli skončiť vysokú.“

On: „Páčili sa vám?“

Ja: „Na zbláznenie.“

On: „Preto trpíte?“

Ja: „Nie, preto nie. Trápi ma, čo príde potom.“

On: „Nie ste schopný vybudovať si vzťah?“

Ja: „Nie... či skôr áno, ale to nie je podstatné.“

On: „Áno alebo nie?“

Ja: „Áno, som schopný vybudovať si vzťah. Nie, nie je to podstatné.“

On: „Tak čo teda?“

Ja: „Mal som rád rozprávky.“

On: „To je prirodzené, každý má rád rozprávky.“

Ja: „Povedal som, že som ich mal rád.“

On: „To je prirodzené, každý mal rád rozprávky. Patrí to k detstvu.“

Ja: „Ja som ich mal rád do včerajška, lenže už im neverím.“

On: „To je váš problém?“

Ja: „Problém bol už to, že som na ne veril. Teraz, keď som prestal, je to ešte horšie.“

On: „Zaujímavé. Ako to myslíte?“

Ja: „Cítim sa prázdny.“

On: „Na tom môžeme popracovať. Čo to má spoločné so ženami?“

Ja: „Rozprávky a ženy sú pre mňa jedno a to isté. Presnejšie povedané, boli.“

On: „Už viac nie sú?“

Ja: „V konečnom dôsledku je to podvod. A žili šťastne, až kým nepomreli... Uvedomujete si to?“

On: „Pravdaže.“

Ja: „V skutočnosti je všetko inak.“

On: „Ako to je?“

Ja: „O polnoci Popoluška zmizne z bálu. Koniec.“

On: „Vždy zmizne?“

Ja: „Nie, občas zostane, ale už je z nej Gizela.“

On: „Kto?“

Ja: „Jedna z jej odporných sestier. Veď viete, z filmu Walta Disneyho.“

On: „Ugo, chodíte stále dookola.“

Ja: „Ako som povedal pred dvadsiatimi minútami, skrátka, necítim sa dobre.“

On: „Pred dvadsiatimi minútami... Ste nervózny z toho, ako uteká čas?“

Ja: „Za tri eurá na minútu? Trochu.“

On: „Peniaze vás otravujú?“

Ja: „Ani nie. To ja otravujem peniaze.“

On: „Myslíte si, že ich nemáte dosť?“

Ja: „Nemyslím si to, viem to celkom iste. Je to problém.“

On: „Ak je to problém, ako chcete pokračovať v terapii?“

Ja: „Nemohli by sme sa trochu poponáhľať?“

On: „Ako si to predstavujete?“

Ja: „Prídem a štyridsaťpäť minút vám budem rozprávať o svojom vzťahu k ženám.“

On: „To práve robíme.“

Ja: „Neurazte sa, ale ustavične ma prerušujete tisíckami otázok.“

On: „Práve to je podstata terapie – prekopať sa do hĺbky.“

Ja: „Dobre, no nestačila by jedna diera?“

On: „Neexistuje iba jedna diera. Všetko je totiž navzájom prepojené.“

Ja: „Takto to bude trvať celé mesiace.“

On: „Roky.“

Ja: „Pán doktor, to nepôjde.“

On: „Prečo?“

Ja: „Z finančného hľadiska.“

On: „Máte pocit, že nezarábate dosť?“

Ja: „Ako som už vravel, nemám pocit. Viem to.“

On: „Smiem sa opýtať na vaše zamestnanie?“

Ja: „Čoby nie.“

On: „Čo robíte?“

Ja: „Píšem scenáre pre verejnoprávnu televíziu.“

On: „Chápem. Súcitim s vami.“

Ja: „Už rozumiete, že musíme niečo vymyslieť?“

On: „Toto je terapia, nemožno ju skrátiť.“

Ja: „Čo keby som vám napísal všetko, o čom chcem hovoriť?“

On: „To by vám zaiste mohlo pomôcť, ale čo s tým mám ja?“

Ja: „Doma si písomne pripravím rozprávanie, prídem sem a prečítam vám ho.“

On: „Aká je v tom výhoda?“

Ja: „Doma premýšľam zadarmo.“

On: „Tak to nefunguje.“

Ja: „Povedal som vám, kde pracujem, majte zľutovanie.“

On: „Terapia si vyžaduje, aby sme sa stretávali aspoň raz za týždeň.“

Ja: „Ak si to terapia vyžaduje, dobre. Tak aspoň skráťme sedenia.“

On: „S tým by som veľmi nepočítal.“

Ja: „Pán doktor, pravda je, že rozmýšľam veľmi pomaly. Musím písať, aby som zo seba všetko dostal.“

On: „Súhlasím, tak si teda píšete, ak chcete. Som vám k dispozícii.“

Ja: „Konečne sme sa pochopili. Každý týždeň jeden príbeh.“

On: „Máte všetok priestor, robte, ako myslíte. Som vám...“

Ja: „... k dispozícii štyridsaťpäť minút, ktoré rýchlo ubúdajú.“

On: „A napokon sa pominú. Uvidíme sa na budúci utorok.“

POPOLUŠKA ODIŠLA

BOL APRÍLOVÝ PIATOK, ŠTYRI HODINY POPOLUDNÍ.

„Zavoláme si zajtra,“ povedala.

Moja diplomová práca na mňa prísne zazerala, rozložená na stolíku. Situácia bola kritická. Nachádzal som sa v mimoriadnej životnej fáze, keď človek s nechúťou hľadá do minulosti, s obavami do budúcnosti a s triaškou na prítomnosť. Útočila na mňa otázka, či môžeme nazvať idiotom človeka, ktorý v tridsiatke stále študuje funkčný rozbor rozprávky *Popoluška*. Bál som sa odpovede.

„Zavoláme si zajtra,“ vyhlásila v utorok.

Utorok plus zajtra rovná sa streda. Najneskôr štvrtok. Za nijkých okolností piatok. Tým skôr, že sa ešte neozvala. Moje pevné presvedčenie, že by ma Jutte svojimi vrtochmi zabila, dostávalo konkrétnu podobu.

NAPRIEK SVOJMU MENU JUTTE NEBOLA PES. BOLA ŽENA. JEJ CHROMOZÓMY rozprávali po holandsky a to bol dôvod, prečo aj ona rozprávala po holandsky. Okrem ďalších ôsmich jazykov vrátane môjho. Bola krásna, blondína a Holanďanka. Cítila sa krásna, blondína a Holanďanka. Jutte sa neozývala.

Aschenputtel však bola Nemka. Cez deň bola žienka domáca, v noci baletka, presne o polnoci vyhodila jednu črievičku do vzduchu a zmizla v koči z tekvice. Napriek neogabanému menu, ktoré dostala od bratov Grimmovcov, ani ona

nebola nijaká hlupaňa, ale germánska verzia tuzemskej Popolušky. Ako z rozprávky sa zradne votrela do pivnice, kde som zvyčajne trávil bezútešné vysokoškolské časy a vyše roka som tam mal trvalý pobyt. Môj život sa skladal výhradne z poznávania Popolušky (dával som prednosť tomuto menu) a už to pre mňa nebola obyčajná rozprávka. Stala sa krutou skutočnosťou. Jednou z tajomných realít, akú by svojmu synovi netolerovala ani najmiernejšia matka, a to nespomínam Jutte, ktorá ešte matkou nebola.

„Kde pracuješ?“

„Študujem.“

„Čo študuješ?“

„Popolušku.“

„Tak to ti gratulujem, si vážne debil!“

Nie, nikdy sme sa na túto tému nebavili. Pravdupovediac, ak by som jej mal prezradiť, že moja diplomová práca sa týka Popoluškiných črievičiek, presnejšie otázky, ktorá z dvoch črievičiek jej bola veľká, dopustil by som sa najväčšej taktickej chyby v dejinách. Muža, v podstate študenta, ktorý sa krčí nad knihami v pivnici, možno v súčasnosti zo sexuálnej stránky prirovnať k dáždovke. Napokon, keď som sa jediný raz priznal žene, že mojou slabosťou sú rozprávky z Porýnia, bez otáľania ma vyhodila za dvere s nálepku nezrelý, smiešny a slabomyselný.

To bol dôvod, prečo som Jutte ani po šiestich mesiacoch chodenia neprezradil svoje pravé zamestnanie. Niežeby sa nevyzvedala, čo je moja životná náplň, naopak, často sa pýtala, čím sa živím, no vždy sa uspokojila s vágnou reakciou bez bližšieho vysvetlenia: „Nooo...“ Nebolo to z diskrétnosti, ako som si zo začiatku myslel, ale z čistej ľahostajnosti. Odvracanie pozornosti od svojej osoby pre ňu bolo také bolestné, že všetok záujem o iných skoncentrovala do jedinej otázky: „Čím sa živíš?“ V podstate vôbec nečakala odpoveď.

Bolo päť hodín popoludní, aprílový piatok. Telefón naďalej tvrdohlavo mlčal. Práve teraz, keď som predpokladal, že sa mi Jutte podarilo zvieť, rozhodla sa, že sa viac neozve.

Optimisti hovoria, že život sa skladá z pekných a zo škaredých okamihov. Možno ten ich. Vstupoval som do fázy, keď som sa v duchu úzkostlivo spytoval, či sa môj odporný život niekedy prestane obracať k horšiemu.

JUTTE PATRILA DO KATEGÓRIE PEKNÝCH DIEVČAT. MALA CHUDÚ a podlhovastú tvár s rovným nosom, mäkké a zmyselné pery, si-vozené oči a dlhé, rovné vlasy svetlej plavej farby. Pýšila sa tenkým, dlhým a pôvabným krkom, plecami, ktoré nepotrebovali vypchávk, aby sa na nich udržalo oblečenie, štíhlymi pažami a dobre udržiavanými nechtami. Jej prsia slušných rozmerov boli dostatočne pevné a ideálne tvarované. Mala rovný chrbát, úzke boky, ktoré pokračovali ešte užším pásom, dlhé nohy – ich jemná a ženská línia bola v kontraste so strohým severským postojom – a nežné členky. Jej harmonické a driečne chodidlá s dlhými prstami a s pekne klenutými päťami dotvárali prepojenie línie lýtky a neboli objemné, ako majú africké ženy.

Ak to zhrniem, Jutte bola vysoká, no nie trápne, krásna, ale nenásilným spôsobom, inteligentná, nie však prehnane, a duchaplná. Alebo takmer.

Faktom bolo, že sa neozvala. Práve preto mi o piatej hodine a dvanástej minúte napadlo, aby som prehodnotil náš vzťah. Kde som spravil chybu?

KEĎ SOM JUTTE VIDEL PRVÝ RAZ, NEUROBILA NA MŇA ZVLÁŠTNÝ dojem, naopak, po chvíli v jej prítomnosti som si želal, aby som ju už viac nestretol.

Spoznali sme sa v jednom rímskom podniku pri večeri so spoločnými priateľmi. Išlo o dva páry snúbencov, ktorí si vymenili veľavravné pohľady, potom vstali a zamierili na parket. Ostali sme sami s koktailami v ruke a nemali sme si čo povedať. Jutte mala povýšený, ja povznesený výraz.

„Zatancujeme si?“

„Nie.“

„Fajn.“

Čas plynul. Prstami som začal klopať po stole v rytme hudby.

„Ak sa ti žiada tancovať, len choď,“ poznamenala zhovievavo a mierne znechutene.

„Srdečne ďakujem,“ odvetil som. V tom okamihu som k nej cítil odpor.

Mlčali sme. Jutte upierala zrak na pohár pred sebou a ja som pozeral na dlaždicu na zemi. Bezpochyby bola štvorcová. Existuje veľa rôznych spôsobov, ako sledovať štvorcovú dlaždicu. Napočítal som ich stošestnásť. Po polhodine som už naliehavo potreboval dať svojmu životu nový smer. Zdvihol som pohľad. Hrala sa so zelenou čerešničkou v pohári s miešaným nápojom.

„Zvláštna farba čerešne,“ povedal som veselo, presvedčený, že som našiel dobrú tému.

„Prečo?“ odsekla bez záujmu.

„Dočerta, nie je to jasné? Čerešňa je červená, je to všeobecne známe! Neučili nás už na základnej škole, že mama je pekná, Rusi sú zlí a čerešne sú červené?“ Odpovede som sa nedočkal. „Táram, aby reč nestála a aby som sa neopýtal, ako sa voláš, v akom znamení si sa narodila, či si prekonala osýpky a tak.“

„Som Jutte, narodila som sa v znamení Rýb a osýpky som nikdy nemala.“

Existuje veľa rôznych spôsobov, ako sledovať dlaždicu. Tie štvorcové nikdy neprestanú prekvapovať.

Uplynulo dosť času.

„Vydáš sa za mňa?“ spýtal som sa zúfalo.

Nepochopila.

* * *

O ROK SOM JU NÁHODOU STRETOL NA JEDNEJ AKCII. TANCOVALA obklopená húfom ctiteľov. Z diaľky som sa jej pozdravil. Len čo ma zbadala, tvár sa jej rozjasnila od radosti, s nespútaným nadšením zakričala moje meno a utekala mi oproti, rozžiarená ako vianočný stromček. Nasledovalo dlhé a vášnivé objatie, potom som ju odprevadil až domov a pozvala ma dnu. Niekoľko hodín roz-

právala o sebe a svojom chlapovi, ktorý bol v skutočnosti mužom inej ženy, a nakoniec rozhodla, že by sme mali zapracovať na našom veľkom priateľstve.

„Zapracujme,“ povedal som.

A to sa aj stalo.

Zdanlivo sme spolu začali chodiť. Nepravidelnosť našich stretnutí bola v súlade s pravidlami, ktoré si Jutte stanovila, pretože ľudia zo severu si plánujú aj nestálosť a Holanďanka má rovnaké predpoklady byť nepredvídateľná ako starý revízor mestskej dopravy. Rafinovaná technika, ktorú používala, aby naše schôdzky nadobudli príležitostný charakter, nebola nová. Bolo to niečo na spôsob ťahaj a pušť. Dnes ťa chcem, zajtra a pozajtra nie, potom možno. Preto sme sa stretávali presne každý štvrtý deň, prípadne každý piaty, ak medzitým bola nedeľa.

Až doteraz išlo všetko dobre. Takmer. Naš vzťah sa začal priateľstvom a postupoval do inej, menej plynulej úrovne, ale bez veľkých emocionálnych otrasov. Právě problémy nastali po niekoľkých mesiacoch, keď som si uvedomil, že sa mi Jutte páči. Naozaj sa mi páčila.

Prišiel som na to náhodou.

BOL OBYČAJNÝ DAŽDIVÝ DEŇ A AKO VŽDY SOM BOL V PIVNICI.

V skutočnosti to bola veľká miestnosť na prízemí s množstvom okien, nie výklenok pre rakvu v suteréne, aké zvyčajne nájdete v starých rímskych budovách. Trávil som tam väčšinu dňa a občas som tam prespal, pretože bola pohodlne vybavená. Nachádzala sa tam neodmysliteľná bicia súprava, písací stôl, chemický záchod, aký býva v obytných privesoch, a dokonca aj posteľ. Bola to pani pivnica a počas stredoškolských rokov som si ju vybral za miesto svojho trvalého pobytu. V devätnástich som sa túžil stať bubeníkom. Predsavzal som si, že zo mňa bude vynikajúci profesionál. Po maturite som to rozhodným a neoblomným hlasom povedal svojim znepokojeným rodičom. Našiel som si nekvalifikovanú prácu v časopise *HI-FI* a vo voľnom čase som chodil skú-

šať so svojou ambicióznou rockovou kapelou. Nasledujúce roky, keď sa moja hudobná kariéra nenaštartovala a kapela sa rozpadla, som prišiel o svoje istoty a podal som si prihlášku na vysokú školu, ktorá predstavovala najistejšiu cestu do istej budúcnosti. Stalo sa to takto.

Onoho rána, ako som už spomínal, som bol v pivnici. Sedel som za písacím stolom a ona bola so mnou. Mám na mysli Popolušku. Dievča práve dočistilo šošovicu na obed, keď sa objavila lakomá macocha, vysypala šošovicu do popola v kozube a prikázala jej, aby ju prebrala do posledného zrníčka.

Uvažoval som, prečo sme iba priatelia.

Odrazu som si prvý raz mimovoľne uvedomil, že myslím na Jutte a že posledné dni som nič iné nerobil. Čítal som *Popolušku* a predstavoval som si Jutte. Ani som to nepostrehol, bola ako kulisa.

Toto poznanie ma zasiahlo, zavrel som knihu a dal som sa uniesť neľahkou otázkou: čo znamená, ak muž myslí na ženu. Z úvah, ktoré nasledovali, si nepamätám veľa, iba to, že boli náročné a únavné. Okolo obeda som dospel k záveru, že sa mi Jutte páči. Okolnosť, že sa nedávno rozišla s priateľom, mi určite nekazila radosť. „Rozišla som sa s Remigiom,“ priznala sa pred niekoľkými týždňami. Nebolo pochyb, povedala to presne tak. To, že jeho manželka toto rozhodnutie podporila fackami, na skutočnosti nič nemenilo. Jutte bola voľná. Za súmraku som si prvý raz v živote zaumienil: Idem do boja!

Možno bez výkričníka.

No prejdem do obozretného útoku.

Hádam trochu nerozhodného, ale uváženeho.

Rozhodne to bola veľká výzva. Akú taktiku mám zvoliť?

Vybral som si kus papiera, aby som si pripravil bojový plán. Na ktoré svoje silné stránky by som mohol stavať? Ktoré slabiny potrebujem skryť? List som rozdelil na dva stĺpce. Jeden na svoje plusy a druhý na mínusy. Do prvého som hneď napísal *mierumilovný* a do druhého všetko ostatné. Nervózne som papier zroloval

a ponoril som sa do úvah o technickej stránke.

Jutte by sa nedala opantať sedliakom v džípe a vzhľadom úspešného muža, ktorý chodí každú nedeľu behať. Nie, zdalo sa, že ju priťahujú chlapi, ktorí nie sú priveľmi materialistickí, peniaze ich zaujímajú len okrajovo a nie sú otrokmi svojho zovňajška. Jutte bola sentimentálne citlivá na sociálne postavenie s jasnou slabosťou pre intelektuálov, ale iba pre takých, ktorí to mali doslova napísané na čele. Aspoň to vyplývalo z jej ľubostného životopisu.

Do Talianska prišla v devätnástich za istým štyridsaťročným elegantným a rozmazaným milovníkom pekného života, belgickým tenistom, ktorý hral celkom slušne, no svoje najlepšie roky už mal za sebou. Nasledoval jeden večierok za druhým, predstavil ju v najprestížnejších rímskych salónoch. Keď tenistova hviezda úplne zhasla, Jutte sa stala tajnou milenkou jednej z opôr kinematografie, historického režiséra (pokiaľ šlo o vek, historického v pravom zmysle slova).

Podľa nej to bol nádherný príbeh lásky, ktorá ju vnútorne obohatila a navždy z nej urobila inú ženu. Zmenil ju režisérov životný štýl a štyri mesiace tajného ľubostného vzťahu. Zomrel pokojne, v spánku, po boku svojej manželky. „Prirodzená smrť je jeden z najkrajších spôsobov odchodu,“ napísali v jednom denníku.

Aby Jutte prekonala ohromnú bolesť, vrhla sa do nového vzťahu s najznámejším žijúcim básnikom nášho storočia. Bože, aj on si užíval, kým žil. Napriek extrémnej bujarosti v osemdesiatich šiestich rokoch, ako prízvukovala Jutte, to bol predsa len chúlостivý vek. Až natoľko, že ešte v tom roku zostalo z básnika iba meno v tvorbe žijúcich autorov.

Jutte sa rozhodla, že už nikdy nebude prežívať utrpenie zavinenej podobnými udalosťami. Usúdila, že bude vhodné znížiť vek svojich milencov na polovicu, a vrhla sa do posledného zakázaného dobrodružstva so známym novinárom Remigiom P., ktorý mal vyše šesťdesiat, bol ženatý otec niekoľkých detí a svoje názory predával asi poltuctu politických denníkov a týždenníkov.

Štyria muži, štyria intelektuáli (prvý bol tenista, to je pravda, ale veľa čítal, ako často pripomínala, akoby pre seba chcela nájsť ospravedlnenie).

Potom ju Remigiova manželka pred domom zasypala buchátmi a zakričala: „Nechaj môjho manžela na pokoji, ty odporná filčka!“ Od toho okamihu bola Jutte znova sama a nerozhodná. Najprv som si predsavzal, že ju donútim, aby sa viac nedala obťažovať nijakým pradedom a obula si Popoluškine črievičky.

Napriek tomu, aj keď som sa sústredil na problém, nedokázal som sa s ním vyrovnáť. Prinútiť Jutte, aby sa neroztopila od túžby pred klasicky pekným chlapom s hranatou sánkou ako z reklamy na vođu po holení, bolo bezpochyby povzbudivé. Najmä ak vezmeme do úvahy objektívne ťažkosti, na ktoré môžem naraziť pri presvedčivom zosobňovaní definície klasicky pekného chlapa. Problém bol komplexný a chúlостivý, nachádzal som sa v bezútešnej situácii, keď som musel hrať spoločensky známeho intelektuála. Prestíž nie je niečo, čo by bolo možné predstierať. Buď je, alebo nie. Rozhodol som sa, že na to pôjdem postupne a budem trénovať inteligentný výraz.

V JEDEN APRÍLOVÝ PIATOK O ŠIESTEJ POPOLUDNÍ MA SUŽOVALA otázka, na ktorom schodíku intelektuálnych, spoločensky uznávaných hodnôt sa nachádza muž, ktorý v tridsiatke študuje kompozíciu rozprávky o Popoluške.

Neozvala sa, nemohla sa ozvať, nikdy sa neozve.

Hypnotizoval som telefón a intenzívne som meditoval. Myslel som na Mozarta, ktorý už bol v mojom veku mŕtvy a zanechal po sebe desiatky veľkých diel. Na významných básnikov romantizmu, ktorí sa nedožili mojich rokov, zomreli na suchoty alebo spáchali samovraždu a tiež svetu zanechali desiatky veľkých diel. Uvažoval som o Thomasovi Mannovi. Jedného dňa napísal poznámku: *Mám tridsať rokov, vek, v ktorom prichádza na svet vrcholné dielo.* Neprijemné je, že ho potom naozaj vytvoril.

Lenže ja som Ugo, potreboval som na to viac času.